

РЕШЕНИЕ

№ 5232

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **1331** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 21, ал.2 от Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/.

Образувано е по жалба на Р. В. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, срещу Решение от 09.01.2020 г. на Директор на дирекция „Бюро по труда“ – С. – С. към Агенция по заетостта, с което на основание чл. 20, ал.4, т.1 от Закона за насърчаване на заетостта е прекратена регистрацията на лицето.

Жалбоподателят Р. В. Р. смята, че решението е неправилно, необосновано, немотивирано и несправедливо. В жалбата си твърди, че в решението не е описано какво нарушение е извършил, че не му е изготвян план за действие, че не му е предлагана работа и не е включван в никакви програми, а само трябва да се явява за подпис в Бюрото по труда. Сочи, че не се е явил на 08.01.2020 г., тъй като в периода от средата на септември до началото на октомври 2019 г. и от 20.12.2019 г. до 18.01.2020 г. имал силни болки в корема и бил болен на легло, а когато е отишъл на 23.01.2020 г. му било заявено, че регистрацията му е прекратена. В ход по същество на делото и в представените писмени бележки сочи, че през месец ноември 2019 г. започнал работа в Б. – Вагонно депо „Надежда“. Сочи, че това е причината да иска регистрацията му да бъде прекратена, за което бил уведомил служителка на бюрото, която му се обадила по мобилния телефон. Твърди, че регистрацията следвало да бъде прекратена по негово желание, а не по реда на чл.20, ал.4, т.1 от ЗНЗ, която не му дава възможност за нова регистрация в следващите шест месеца. Иска заповедта да бъде

отменена.

Ответникът, Директор на дирекция „Бюро по труда“ – С. – С. към Агенция по заетостта чрез процесуален представител юрк. Б., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразността на оспореното решение и моли жалбата да бъде оставена без уважение, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от заинтересовано лице и в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, както и въз основа на извършена на основание чл.168 от АПК проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл.21, ал.1 от ЗНЗ „Регистрацията се прекратява и възстановява с решение на ръководителя на поделението на Агенцията по заетостта“, какъвто се явява и подписания заповедта административен орган Директор на дирекция „Бюро по труда“ – С. – С. към Агенция по заетостта.

Решението е издадено в изискуемата от закона мотивирана писмена форма и съдържа изискуемите по чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК.

Следва да се отбележи, че мотивите на акта се съдържат освен в неговите текстове и в предхождащата издаването му административна преписка.

По изложените съображения, не са налице основания за отмяна или обявяване на нищожност на основание на чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Настоящият състав намира, че в административното производство по издаване на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с материално правните разпоредби на закона, които да обуславят нейната незаконосъобразност и да са основание за отмяната ѝ.

Твърдението в жалбата за наличие на съществени процесуални нарушения са голословни, а при преглед на административната преписка съдът не установяват такива, които да са основание за отмяната на заповедта по чл.146, т.3 от АПК.

Съдът счита, че административният орган правилно е приложил и материалния закон, поради което не е налице основание за отмяна и съгласно чл.146, т.4 от АПК.

Процесното решение за прекратяване на регистрацията е издадено на основание чл.20, ал.4, т.1 от ЗНЗ за неизпълнение на препоръките на трудовия посредник или действията и сроковете в плана за действие.

Съгласно чл.20, ал.1 от ЗНЗ, „Лицата, които са регистрирани като безработни, са длъжни да изпълняват препоръките на трудовия посредник, както и действията и сроковете в плана за действие.“

Разпоредбата на чл.20, ал.4, т.1 от ЗНЗ предвижда, че регистрацията на безработните лица се прекратява когато не изпълнят препоръките на трудовия посредник или действията и сроковете в плана за действие.

Видно от приложения към делото План за действие на безработно търсещо работа

лица с рег. № 10055539 / 10.06.2019 г., както и от разпечатката от електронната система за лицето от Национална база данни за пазара на труда и ЕСФ, и двете приети като доказателство по делото без оспорване от страните по предвидения процесуален ред, регистрацията на г-н Р. е направена на 10.06.2019 г., когато е съставен и План за действие на безработно търсецо работа лица с рег. № 10055539 / 10.06.2019 г., подписан от същия. На тази дата срещу подпис му е предоставена информация за пазара на труда и консултация за професионално развитие от трудов посредник Е. С.. При посещение на 10.07.2019 г. лицето настоява да бъде включено в курс за „Хлебар – Сладкар“ към БПЦПО – Ц.. При посещение на 09.09.2019 г. проявява интерес към курс за „Пчелар“. Твърди, че има подадено заявление за курс към БПЦО начало 01.10.2019 г. При посещение на 08.11.2019 г. и проведена среща в присъствието както на служител - трудов посредник С. К., така и на директора Г. М., от служителите на ответника е отбелязано, че лицето е търсено от 16.10.2019 г. многократно за включване в обучение и не отговаря. Същият е информирал БПЦПО – Ц., че е в болница. Г-н Р. е отбелязал, че не е търсен от никого. В електронната разпечатка е посочено, че лицето се е държало арогантно и че е посочило да бъде търсено „по сателит“.

При всяко от посещенията в бюрото на 10.07.2019 г., на 09.09.2019 г. и на 08.11.2019 г. срещу подпис лицето е уведомявано за следващата дата, на която следва да се яви – съответно – на 09.09.2019 г., на 08.11.2019 г. и на 08.01.2019 г.

На 08.01.2019 г., макар тази дата да е била определена изрично срещу подпис при посещението му на 08.11.2019 г., лицето не се е явило, с което е налице неизпълнение на срок, посочен в план за действие, съответно същото представлява основание за прекратяване на регистрацията по смисъла на чл.20, ал.4, т.1 от ЗНЗ, на основанието на което на 09.01.2019 г. е издадено и процесното решение.

Съгласно чл.20, ал.6 от ЗНЗ, „при представяне на доказателства за наличието на уважителни причини прекратената на основание ал. 4, т. 1 - 5 и 7 регистрацията се възстановява“.

В жалбата г-н Р. твърди, че „в периода от средата на септември до началото на октомври 2019 г. и от 20.12.2019 г. до 18.01.2020 г. имал силни болки в корема и бил болен на легло“. По делото не са представени никакви доказателства в подкрепа на това твърдение.

Такива доказателства за невъзможност да се яви на уговорената среща на 08.01.2020 г. не са представени нито пред административния орган, нито в настоящото съдебно производство.

При горното, следва, че процесното решение е постановено при наличие на основанието по чл.20, ал.4, т.1 от ЗНЗ, посочено в него и следва да бъде оставено в сила като законосъобразно.

Освен това, в допълнение на горното, макар извън предмета на оспореното решение, доколкото към 09.01.2010 г. ответникът не е бил наясно с това обстоятелство, съответно то не е предмет на решението за прекратяване на регистрацията, следва да се отбележи, че според изисканата от съда справка от Национална агенция по приходите вх. № 18380/ 23.06.2020 г. е установено, че за лицето Р. В. Р. има регистриран трудов договор с „Поделение за пътнически превози“ С., сключен на 04.11.2019 г. и прекратен на 21.01.2020 г.

Следователно, още на срещата на 08.11.2020 г., г-н Р. вече е бил в трудово правоотношение и е бил длъжно да уведоми за това служителите на Бюрото по труда,

което последният не е направил. Напротив, държал се е арогантно, отричал е, че е бил търсен от служителите на Агенцията и очевидно подигравателно е посочил занапред да го търсят по сателит.

Съгласно чл.18, ал.1 от ЗНЗ всеки български гражданин, който търси работа, може да се регистрира в териториално поделение на Агенцията по заетостта, но е длъжен съгласно чл.18, ал.5 от ЗНЗ, съответно чл.14, ал.3 от Правилника за приложение на ЗНЗ, в срок от седем работни дни от промяната на декларираните обстоятелства да уведоми някое от поделенията на Агенцията.

Изрично в чл.14, ал.5 от ППЗНЗ е записано, че това уведомление се прави „писмено чрез заявление-декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. Заявлението-декларация може да се подава лично във всяко от териториалните поделения на Агенцията по заетостта или да се изпраща в дирекция "Бюро по труда" по регистрация на лицето с препоръчано писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор, по факс или по електронен път.“ В този смисъл, нямат никакво значение твърденията на жалбоподателя, че бил уведомил служителка от бюро, която му се обадила през ноември 2019 г. на мобилния телефон.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентния административен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон. Решението е законосъобразно и не са налице основания за отмяната му, а жалбата следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора и при своевременно направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че на основание чл.143, ал.2 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден за заплати такова на ответника в минимален размер от 100 /сто/ лева.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 35 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. В. Р. срещу Решение от 09.01.2020 г. на Директор на дирекция „Бюро по труда“ – С. – С. към Агенция по заетостта.

ОСЪЖДА Р. В. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, да заплати на Агенция по заетостта – Дирекция „Бюро по труда“ – С. – С. 100 / сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: